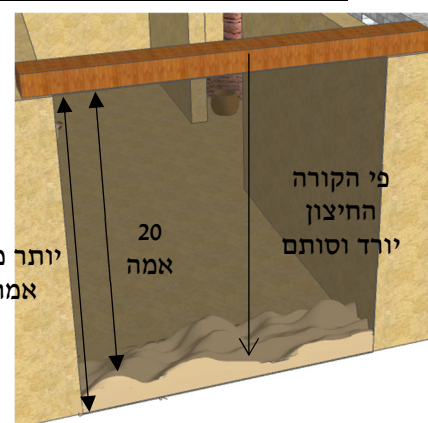
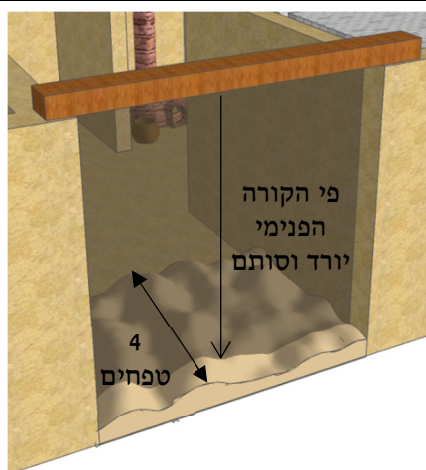
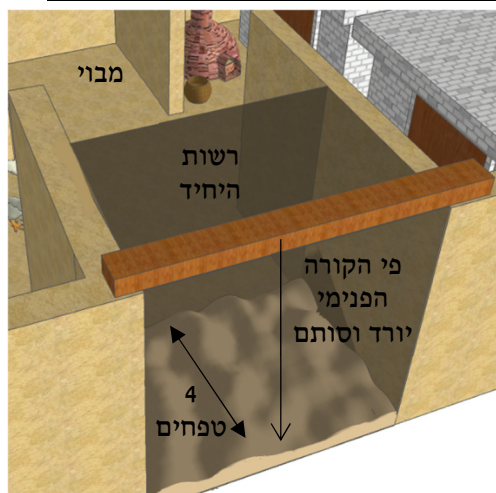

רוחב מיעוט המבוי ד"ע"ב "היה גבוה" – "יפחות קמיפלגין"

המשנה פוסקת "מבוי שהוא גבוה למעלה מעשרים אמה ימעט", מבוי שהקורה שלו מונחת בגובה מעל עשרים אמה – יש למעטו כדי שיהיה מותר לטלטל בו, לכן בעל המבוי יכול להשפיל את הקורה או להגביה את הקרקע באמצעות בניית 'אצטבא' (מדף) או שימת עפר. ברור שגובה תל העפר תלוי בגובה המבוי (אם הקורה במבוי בגובה 22 אמה – גובה התל יהיה 2 אמות), אך הגמרא דנה בשאלה מהו רוחבו. נחלקו האמוראים בתשובה, רב יוסף פסק טפח ואביי פסק ארבעה טפחים, והגמרא מביאה ארבעה הסברים שונים מהו שורש המחלוקת ביניהם.

שורש המחלוקת	רב יוסף – רוחב טפח	אביי – רוחב ארבעה טפחים
האם מותר להשתמש בטפח שמתחת לקורה (האם החוד החיצוני או הפנימי יורד וסותם)?	רואים את הקצה החיצוני של הקורה יורד וסותם את המבוי, לכן פתח המבוי נחשב כחלק מהמבוי ומותר לטלטל בו, אך מכיוון שהקורה גבוהה למעלה מעשרים אמה ולא ניכרת לעין (ויטעו בני המבוי לצאת מחוץ המבוי לרשות הרבים עם החפץ בידם), יש לעשות היכר בתחתית המבוי ברוחב טפח ^[1] .	רואים את הקצה הפנימי של הקורה יורד וסותם את המבוי, לכן אסור לטלטל מתחת לקורה ושלא יבוא לטלטל מתחתיה צריך לראות את הקורה למעלה, לכן יש להגביה ארבעה טפחים כדי שיעמוד עליהם ויראה את הקורה ולא יטלטל מתחתיה. (ודווקא ארבעה טפחים ולא פחות, כדי שיהיה המקום המגובה ניכר וחשוב) ^[2] .
לכ"ע מותר להשתמש תחת הקורה. נחלקו, האם הקורה מתירה מפני שהיא מהווה היכר או מחיצה?	כל עניין הקורה שיהיה היכר ולא יצאו מהמבוי לרשות הרבים עם חפץ ונמצאו מטלטלים מרה"י לרה"ר. לכן כשיש טפח הגבהה בפתח המבוי זה דיו להיות היכר (לפ"ז מבוי לא צריך ארבעה דפנות, אלא די לו בשלושה דפנות והיכר).	במבוי רגיל הקורה למעשה "סותמת" (בקצה החיצוני) את הדופן הרביעית ויוצרת רשות היחיד גמורה. במבוי גבוהה מעשרים אמה הקורה לא סותמת, ולכן יש למעט את גבוהה שתהיה פחות מעשרים, וצריך שהמחיצה תסגור מקום של רוחב ארבעה טפחים לפחות כדי שתחשב "מחיצה" (כפי שאין רשות היחיד פחות מארבעה טפחים. אם יגביה רק טפח – אומנם, פי קורה יורד וסותם, אך הקורה לא תחשב "מחיצה" וממילא המבוי סגור רק בשלושה דפנות) ^[3] .
לכ"ע קורה מתירה משום שהיא היכר. נחלקו, האם היכר של מטה צריך להיות כהיכר של מעלה?	היכר של מטה דיו כהיכר של מעלה, ולכן כשם שהקורה למעלה די לה ברוחב טפח, גם ההגבהה למטה די לה ברוחב טפח.	היכר של מטה צריך להיות גדול מהיכר של מעלה, לכן נקבע שהיכר של מטה צריך להיות ארבעה טפחים (שזה מקום ניכר וחשוב).
לכ"ע היכר של מטה כהיכר של מעלה. נחלקו, האם חוששים להפחתת ההיכר בדריסת הרגליים?	היכר של מטה דיו כהיכר של מעלה, ולכן ההגבהה למטה די לה ברוחב טפח, ואין חשש שתיהרס ההגבהה במעבר ההולכים במבוי.	מהדין די להיכר של מטה שיהיה טפח (כהיכר של מעלה), אך חשש שאנשים ישחקו ברגליהם את כל הטפח של ההגבהה, לכן צריך להגדילה כדי שישומו לב שנפחתה ויתקנוה.

3. פיה החיצוני של הקורה יורד וסותם, וכדי להתיר המבוי על הפתח להיות עד גובה 20 אמה וכדי שיהיה ניכר יש להגביה ברוחב ארבעה טפחים

2. פיה הפנימי של הקורה יורד וסותם, וכדי להתיר המבוי על הפתח להיות עד גובה 20 אמה וכדי שיהיה ניכר יש להגביה ברוחב ארבעה טפחים

1. פיה החיצוני של הקורה יורד וסותם, וכדי להתיר המבוי על הפתח להיות עד גובה 20 אמה וכדי שיהיה ניכר יש להגביה ברוחב טפח